

РЕШЕНИЕ

№ 2132

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1155** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. А. Б., гражданка на Руската Федерация, чрез адвокат П. срещу отказ рег. № 5364р-31507/08.12.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да ѝ бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че същият не е мотивиран. И. са доводи, че чуждестранната гражданка е пристигнала на територията на страната, когато е била на 15 години и от 04.09.2018 г. и от тогава без прекъсване пребивава в Република България, на основание издадени разрешения за продължително пребиване. През януари 2021 г. знаейки, че срокът на международния ѝ паспорт ще изтече, тя е подала заявление до консулските власти на Руската Федерация за издаването на нов паспорт. Паспортът е издаден в Русия, но поради Ковид кризата паспортът е получен в Генералното консулство на Русия във В. едва на 09.06.2021 г., като на същия ден жалбоподателката, заедно с майка си са подали документи за издаване на разрешение за продължително пребиваване. Б. твърди, че до тази дата няколко пъти е опитвала подаде документи в Дирекция „Миграция“ в [населено място], но от там са я връщали, защото паспортът ѝ е бил с изтекъл срок, а нов не е бил издаден.

Според оспорващата, тя е била поставена в невъзможност да изпълни задължението

си и да подаде своевременно заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване, въпреки предприетите от нея фактически действия.

Моли оспорения отказ да бъде отменен, като преписката се върне на административния орган за ново произнасяне. В подкрепа на доводите си цитира практика на Върховния административен съд.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от нея адвокат П., поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Ч. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че акта на Директора на Дирекция „Миграция“ са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 13.09.2023 г. С. Б. е подал до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР заявление рег. № 16223, за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ – тя е пребивавали законно и без прекъсване на територията на страната в рамките на последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване и за този период не е отсъствала повече от 30 месеца.

Към заявлението са приложени документи, съгласно чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ: копие от валиден паспорт, издаден от компетентните власти на Руската Федерация, свидетелство за раждане, свидетелство за сключен граждански брак на родителите на Б., А. М. и И. Б., декларация за подслон и издръжка, подписана от А. М., с издадено разрешение за пребиваване в Република България, че ще издържа дъщеря си по време на престоя ѝ в страната, нотариален акт за собственост на недвижим имот от А. М. и И. Б., извлечение от банковата сметка на С. Б. за притежавани от нея парични средства в ТБ „Пощенска банка“ и застрахователна полица за сключена медицинска застраховка за чужденец на името на С. Б. със срок на валидност до 09.12.2024 г.

По преписката е приложена служебна справка, удостоверяваща периодите на законно и непрекъснато пребиваване на територията на страната на С. Б. през последните пет години, в която е посочено, че в периода 28.04.2021 г. до 09.06.2021 г. лицето има прекъсване за повече от 14 дни на пребиваването, извън Ковид периода.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, поради което и на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, поради което е издал оспорения отказ. Като основен мотив за постановяването на отказа е посочено обстоятелството, че видно от справката в Единния регистър на чужденците (ЕРЧ), съдържаща данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване на чужденката, същата е пребивала в Република България за периодите: от 04.09.2018 г. до 28.04.2021 г. и от 09.06.2021 г. до настоящия момент. Налице е прекъсване на пребиваването за периода от 28.04.2021 г. до 09.06.2021 г., срок значително надхвърлящ 14 дни без издадено

разрешение за пребиваване, като не е подадено в законоустановения срок заявление за продължаване срока на пребиваване, с което фактически е осъществено прекъсване на пребиваването за период от месец и десет дни. Според административния орган, въпреки че чужденецът се е намирал на територията на страната, от правна и фактическа страна е пребивавал в условията на незаконен престой.

По искане на жалбоподателката беше разпитан един свидетел за установяване на твърденията в жалбата обстоятелства.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен лично на С. Б., на 02.01.2024 г. Жалбата е подадена по електронен път с валиден КЕП на 16.01.2024 г. директно в АССГ, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за постоянно пребиваване не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ. По силата на цитираната разпоредба разрешение за постоянно пребиваване, могат да получат чужденците с пребивавали законно и без прекъсване на територията на Република България в рамките на последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване и за този период не са отсъствали повече от 30 месеца.

Според ал. 2 от същата норма, редът за установяване на обстоятелствата и условията по ал. 1,....., се определят с правилника за прилагане на закона.

Освен изложените по-горе мотиви, Директорът на Дирекция „Миграция“ –МВР е приел, че за да може чужденец да получи разрешение за постоянно пребиваване на територията на страната на основание чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, по отношение на него следва да са изпълнени едновременно две предпоставки – да е пребивавал „законно” и „без прекъсване” на територията на страната през последните пет години.

В оспорения акт е посочено, че законното пребиваване на чужденци в Република България се осъществява по смисъла на чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ въз основа на: издадена виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4; международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим; актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България или разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Непрекъснатостта на пребиваването е дефинирана в § 3 от Допълнителните разпоредби на ППЗЧРБ - "Пребиваване без прекъсване" по чл. 36, ал. 2, чл. 38, чл. 38а и чл. 42, ал. 2 е налице, когато чужденецът пребивава на законово основание - с виза, по силата на международни договори или въз основа на акт на Министерския съвет за безвизов или облекчен визов режим или след разрешение на органите на дирекция "Миграция" - МВР, ако разрешенията са издавани последователно, без да са налице прекъсвания между тях. Не се счита за прекъсване времето до 14 дни, през което са били налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, и той не е напускал територията на Република България.

Настоящият съдебен състав не намира за доказано основното твърдение на

жалбоподателката, че забавянето при подаването на искането за издаване на разрешение за продължително пребиваване не е било по нейна вина.

Видно от представеното в удостоверение, издадено от консулството на Руската Федерация във В., Б. е подала документи за издаване на нов паспорт на през януари 2021 г. Предоставеното ѝ към онзи момент разрешение за продължително пребиваване е било със срок на валидност до 28.04.2021 г.

Представеният по преписката паспорт е бил издаден на 15.04.2021 г. По делото не са събрани сигурни данни, кога Б. е получила паспорта си от консулството на Руската Федерация във В..

Съдът кредитира твърденията, че в сектор „Миграция”, [населено място] на жалбоподателката е отказано да ѝ бъде прието заявлението, поради факта, че към приложените към него документи е липсвал валиден задграничен паспорт, съгласно чл. 34, ал. 1, т. 2 от ППЗЧРБ. Следва да се отбележи, че това е пример за лоша административна практика, защото нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му, се съдържат разпоредби, даващи възможност при липса на някой от изискуемите документи, посочени в тези нормативни актове, да се откаже изобщо приемането на заявление за издаване на разрешение за пребиваване. Административният орган може да остави без движение заявлението или да откаже издаването на искания административен акт, но не може да откаже изобщо да приеме заявлението.

Безспорно е, че в случая липсват данни за надлежно подадено искане издаване на разрешение за продължително пребиваване от страна на С. Б., преди изтичането на срока на валидност на вече издаденото такова до 28.04.2021 г.

Това обстоятелство от своя страна прави престоя на жалбоподателката в Република България след 21.04.2021 г. незаконен във времето до 09.06.2021 г., т.е. липсва една от кумулативно предвидените в чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ предпоставки за издаването на разрешението за постоянно пребиваване.

Съдът независимо, че се отнася с разбиране към твърдението на Б., че забавянето при подаването на искането за издаване на разрешение за продължително пребиваване не е било по нейна вина, не може да пренебрегне изискванията на закона.

Оспорващата и нейните родители са били наясно с факта, че валидността на издадения паспорт е изтичала през 2021 г., но в случая не е доказано, до кога точно е бил валиден този документ.

Не е доказано и кога точно е бил получен паспорта в консулството на Руската Федерация във В.. В него е отбелязано, че същият е издаден на 15.04.2021 г., т.е. може да се предположи, че малко след тази дата той е бил изпратен в България, но кога точно е получен от жалбоподателката остава неизяснено.

Имайки предвид извънредната епидемична обстановка, свързана с Ковид пандемията, която е била въведена в Руската Федерация, те са могли да подадат искането значително по-рано от обичайния срок за издаването на такъв тип лични документи, за да са сигурни, че паспортът ще бъде издаден и доставен в консулството на Руската Федерация във В., преди изтичането на срока на валидност на стария.

От друга страна не е имало пречка, заявлението за издаване на разрешение за постоянно пребиваване да бъде подадено преди изтичане на срока на валидност на стария паспорт на Б.. Съгласно чл. 14, ал. 2 от ППЗЧРБ, Заявлението по ал. 1 (за издаване на разрешение за продължително пребиваване) се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни.

Буквалното тълкуването на тази разпоредба налага извода, че няма законов срок преди изтичане на вече издаденото разрешение за продължително пребиваване или друга пречка, ново заявление да бъде подадено преди посочения 14-дневен срок. Т.е. Б. е могла да поиска да ѝ бъде издадено ново разрешение за продължително пребиваване преди изтичането на валидността на издадения ѝ паспорт от компетентните власти на Руската Федерация.

Изложеното налага извода, че през последните пет години, Б. е пребивавала непрекъснато, но не и законно през целия период на територията на Република България, което е отрицателна предпоставка за издаването на разрешение за постоянно пребиваване. Наличието на двете предпоставки „непрекъснатост” и „законност” на престоя на чуждестранния гражданин са предвидени не само в чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, но и в чл. 4, пар. 1 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни, според който държавите-членки предоставят статут на дългосрочно пребиваващ на граждани на трети страни, които са пребивавали легално и без прекъсване на територията в рамките на пет години преди подаване на въпросната молба.

Съдът не намира, че следва да обсъжда показанията на допуснатия свидетел, защото той не е бил очевиден на обстоятелствата, свързани с подаването на заявлението от страна на Б., а само е разбрал за тях от нея и от майка ѝ, а от друга страна, в контекста на гореизложените разсъждения, неговите твърдения са неотнормими към предмета на спора.

Цитираната в жалбата и представена по време на проведеното съдебно заседание практика на АССГ и на ВАС не е във връзка със спора, защото касае тълкуването на чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ, а не т. 5 от същата норма.

На последно място съдът намира за неотнормими към предмета на спора твърденията, че при липса на издадено разрешение за постоянно пребиваване С. Б. не би могла да работи и би имала сериозни затруднения да учи висше образование. Условието за получаване на достъп до пазара на труда и до системата на висшето образование по никакъв начин не са обвързани с получаването или не на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец. Съгласно чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България, т.е. с издаденото ѝ вече разрешение за продължително пребиваване, валидно и към настоящия момент, С. Б. би могла без проблеми да се запише в което и да е българско висше учебно заведение. Същата има на това основание и достъп до пазара на труда, съгласно чл. 24и от ЗЧРБ. Така мотивиран, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Б., гражданка на Руската Федерация, чрез адвокат П. срещу отказ рег. № 5364р-31507/08.12.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да ѝ бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване.

ОСЪЖДА С. А. Б., гражданка на Руската Федерация да заплати на Дирекция „Миграция“ – Министерство на Вътрешните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1155 по описа за 2024 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.